Rok V.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 3. Warszawa, dnia 15 marca 1936 r.

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

TREŚĆ:

USTAWY, DEKRETY I ROZPORZĄDZENIA

OKÓLNIKI i PISMA OKÓLNE.

SKOROWIDZ RZECZOWY

9.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 lutego 1936 r.

o ustaleniu na rok 1936 wykazu imiennego nieruchomości, podlegających wykupowi przymusowemu.

Na podstawie art. 19 cz. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz.. 1) oraz art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 grudnia 1927 r. o terminach ogłaszania i wykonania planów parcelacyjnych i wykazów imiennych nieruchomości, podlegających wykupowi na cele reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 973), zarządza się co następuje:

§ 1. Ustalony w § 1 pkt. 2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 49) plan parcelacyjny na rok 1936 dla gruntów prywatnych, obejmujący następujące obszary w poszczególnych województwach:

3500	ha w	województwie	kieleckiem,
2000	„	„	białostockiem,
5000	„	„	poleskiem,
3000	„	„	stanisławowskiem,
1000	„	„	krakowskiem,

został wykonany w całości przez rozparcelowanie niezbędnej dla pokrycia planu ilości gruntów prywatnych, wobec czego niema podstawy do poddania przymusowemu wykupowi na mocy art. 19 cz. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) nieruchomości ziemskich, położonych na terenie wymienionych województw.

§ 2. Ustalony w § 1 pkt. 2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 49) plan parcelacyjny na rok 1936 dla gruntów prywatnych, obejmujący następujące obszary w poszczególnych województwach:

7000	ha w	województwie	warszawskiem,
4000	„	„	łódzkiem
5000	„	„	lubelskiem,
6000	„	„	wileńskiem,
4500	„	„	nowogródzkiem,
6000	„	„	wołyńskiem,
7000	„	„	tornopolskiem,
8000	„	„	lwowskiem,
10000	„	„	poznańskiem,
8000	„	„	pomorskiem,

został wykonany częściowo przez rozparcelowanie:

4056 ha w województwie warszawskiem,
2928 „ „ łódzkiem,
3771 „ „ lubelskiem,
5775 „ „ wileńskiem,
3710 „ „ nowogródzkiem,
3571 „ „ wołyńskiem,
3040 „ „ tarnopolskiem
3705 „ „ lwowskiem,
1790 „ „ poznańskiem,
316 „ „ pomorskiem,

wobec czego niezbędna dla pokrycia planu ilość gruntów prywatnych:

2944 ha w województwie warszawskiem,
1072 „ „ łódzkiem,
1229 „ „ lubelskiem,
225 „ „ wileńskiem,
790 „ „ nowogródzkiem,
2429 „ „ wołyńskiem,
3960 „ „ tarnopolskiem
4295 „ „ lwowskiem,
8210 „ „ poznańskiem,
7684 „ „ pomorskiem,

ogółem 32838 ha zostaje poddana przymusowemu wykupowi na mocy art. 19 cz. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej.

Mianowicie obowiązkowi parcelacyjnemu ze skutkami, przewidzianemi w powołanej ustawie, podlegają obszary z następujących nieruchomości ziemskich:

w województwie warszawskiem:

w powiecie błońskim:

1) 300 ha z nieruchomości: Młochów i Młochów A, stanowiących własność Eryka Łodzia-Kurnatowskiego;

w powiecie błońskim, łowickim, skierniewickim i sochaczewskim:

2) 400 ha z nieruchomości: Kurdwanowo, Grabowszczyzna, Humin, Bolimowska Wieś, Radziwiłłów, Cukrownia w Guzowie, Guzów-Irena, Stare Wiskitki, Ulaski, Rożynów, Wola, Sokule i Ruda, stanowiących własność Antoniego Sobańskiego;

w powiecie ciechanowskim:

3) 50 ha z nieruchomości Malużyn, stanowiącej własność Jana-Marcina Piechowskiego;

4) 300 ha z nieruchomości Łopacin,, stanowiącej własność Konstantego Ostrzeniewskiego;

w powiecie grójeckim:

5) 100 ha z nieruchomości Jastrzębia, stanowiącej własność Zdzisława Tonkiela (Tąkiela);

w powiecie lipnowskim:

6) 100 ha z nieruchomości: Steklinek i Kijaszkowo-Kijaszkowiec, stanowiących własność spadkobierców Leona Lissowskiego;

7) 100 ha z nieruchomości Kikoł miasto, stanowiącej własność Cukrowni Chełmica S-ka Akcyjna;

w powiecie makowskim:

8) 200 ha z nieruchomości: Czarnostowo i Czarnostowo Polesie B, stanowiących własność Marjusza-Karola-Jana Gniazdowskiego, oraz Krzemień D i Galasówka, stanowiących własność spadkobierców Karola-Stanisława-Antoniego Gniazdowskiego;

w powiecie mławskim:

9) 43 ha z nieruchomości Szydłowo, stanowiącej własność spadkobierców Kazimierza Pawłowskiego;

w powiecie płockim:

10) 150 ha z nieruchomości Nadółki, stanowiącej własność Stefana-Michała, Wacława, Stanisława i Anny Górskich;

w powiecie płońskim:

11) 200 ha z nieruchomości Kiełki-Lachowiec, stanowiącej własność Kajetana Świenckiego;

12) 100 ha z nieruchomości Drozdowo, stanowiącej własność Jana-Stanisława-Wincentego i Jadwigi de Thun;

w powiecie przasnyskim:

13) 45 ha z nieruchomości Kamień A. B., stanowiącej własność Zdzisława Moczulskiego;

14) 170 ha z nieruchomości Rzęgnowo, stanowiącej własność Marji Czosnowskiej;

w powiecie rawskim:

15) 100 ha z nieruchomości Mała Wieś, stanowiącej własność Adama-Józefa Orlewskiego;

16) 56 ha z nieruchomości Wola Chojnata, stanowiącej własność Eleonory-Zofji Wierzbickiej;

w powiecie rypińskim:

17) 200 ha z nieruchomości Kotowe, stanowiącej własność Izaaka vel Ignacego i Abrama vel Adolfa Krongoldów, Szyi, Leona i Stanisława Sztelmanów oraz Enty vel Janiny Gelblumowej;

w powiecie skierniewickim:

18) 150 ha z nieruchomości Zalesie A. B., stanowiącej własność Jerzego i Henryki Rogawskich;

w powiecie sochaczewskim:

19) 180 ha z nieruchomości Młodzieszyn-Łaźnia, stanowiącej własność Wandy Iwanickiej;

w województwie łódzkiem:

w powiecie kaliskim:

20) 50 ha z nieruchomości: Brudzew i Bolimów, stanowiących własność Józefa Przewłockiego;

21) 55 ha z nieruchomości: Sobocin i Chotynin, stanowiących własność Anny Pętkowskiej;

w powiecie kolskim:

22) 250 ha z nieruchomości: Obałki Wietrzychowice i Naczachowo, stanowiących własność Heleny Boehmer;

w powiecie konińskim:

23) 442 ha z nieruchomości Ląd, stanowiącej własność Oskara Teitelbauma, Markusa vel Majera i Samuela Nelkenów, Eugenji vel Gitli Joel oraz Eleonory vel Lei i Gustawy Lewy;

w powiecie łęczyckim:

24) 75 ha z nieruchomości Grabów, stanowiącej własność Wolfa vel Wilhelma i Maksa Reichertów;

25) 50 ha z nieruchomości Ner, stanowiącej własność Jana Radoszewskiego;

26) 50 ha z nieruchomości Sławęcin, stanowiącej własność Haliny-Leokadji Ewest;

w powiecie piotrkowskim:

27) 100 ha z nieruchomości: Lubiatów i Zakrzew, stanowiących własność Kazimierza Pułaskiego;

w województwie lubelskiem:

w powiecie garwolińskim:

28) 100 ha z nieruchomości: Maciejowice i Tarnów, stanowiących własność Franciszka Zamoyskiego;

w powiecie hrubieszowskim:

29) 100 ha z nieruchomości Masłomęcz, stanowiącej własność Gabryela Rulikowskiego;

30) 150 ha z nieruchomości: Kozodawy i Czumów, stanowiących własność Władysławy Pohoreckiego;

31) 100 ha z nieruchomości Tuczapy, stanowiącej własność Jana Chrzanowskiego;

w powiecie krasnostawskim:

32) 329 ha z nieruchomości Siedliska, stanowiącej własność Szmula Ajchenbauma;

w powiecie lubelskim i tomaszowskim:

33) 300 ha z nieruchomości: Mełgiew-Podzamcze, Mełgiew-Jacków, Mełgiew-Trzeciaków, Mełgiew-Pustki. Kotlice, Honiatycze i Honiatyczki, stanowiących własność Zygmunta Rulikowskiego;

w powiecie puławskim:

34) 150 ha z nieruchomości: Celejów i Klimontowice cz. I, stanowiących własność Józefa Klemensowskiego;

w województwie wileńskiem:

w powiecie dziśnieńskim:

35) 105 ha z nieruchomości Konstantynów A, stanowiącej własność Mejera Gitelzona, oraz Frejdy i Izaaka Matłowskich;

36) 120 ha z nieruchomości: Józefowo, Puciacin i Ponizowo, stanowiących własność Zofji Douglassowej;

w województwie nowogródzkiem:

w powiecie szczuczyńskim:

37) 125 ha z nieruchomości Żołudek, stanowiącej własność Róży Światopełk-Czetwertyńskiej ;

38) 200 ha z nieruchomości Dziembrowo, stanowiącej własność Eustachego-Kajetana Sapiehy;

w powiecie słonimskim:

39) 100 ha z nieruchomości Byteń, stanowiącej własność Estery Halevi, Mirjamy i Rebeki vel Ryfki Joselewiczów i Lejby Astrachan;

w powiecie stołpeckim:

40) 365 ha z nieruchomości Mir, stanowiącej własność Michała Światopełk-Mirskiego;

w województwie wołyńskiem:

w powiecie horochowskim:

41) 200 ha z nieruchomości Zwiniacze część Południowa, stanowiącej własność spadkobierców Marji Krasickiej;

w powiecie kostopolskim:

42) 379 ha z nieruchomości Stepań, stanowiącej własność Zakładów Przemysłowo-Leśnych „Stepań“ S-ka Akcyjna;

w powiecie kowelskim:

43) 200 ha z nieruchomości Rewuszki-Turzysk, stanowiącej własność Marka, Maruletty, Piotra i Jerzego Gripari i Mairy Paraskiewy;

w powiecie łuckim:

44) 150 ha z nieruchomości Duże-Berezołupy, stanowiącej własność Włodzimierza Kuźmienki i Olega Rudowskiego;

w powiecie łuckim i rówieńskim:

45) 200 ha z nieruchomości: Chocin, Las Moczulański, Stara Czetwertnia i Słowatycze, stanowiących własność Marji-Adeli Radeckiej Mikuliczowej;

w powiecie sarneńskim:

46) 1300 ha z nieruchomości: Dąbrowice i Dąbrowica-Zaleszany, stanowiących własność Witolda-Marji-Aleksandra-Ignacego-Wiktora Broel Platera;

w województwie tarnopolskiem:

w powiecie brzeżańskim:

47) 300 ha z nieruchomości Budyłów, stanowiącej własność Joela Rothsteina;

w powiecie czortkowskim i trembowelskim:

48) 400 ha z nieruchomości: Rydoduby, Białobożnica i Wierzbowiec, stanowiących własność Antoniego-Ferdynanda Brodzic Zawadzkiego-Ochockiego;

w powiecie podhajeckim:

49) 175 ha z nieruchomości Szwejków, stanowiącej własność Adlera Eisiga;

w powiecie skałackim:

50) 180 ha z nieruchomości Borki Małe, stanowiącej własność Leisera i Zygmunta Marguliesów, Fani-Reginy, Tynci, Józefa i Arona Schragerów, Serli Lachs oraz Klemensa Darma;

51) 500 ha z nieruchomości: Okno, Touste i Bilitówka, stanowiących własność Jerzego-Andrzeja-Marji Fedorowicza;

w powiecie tarnopolskim:

52) 175 ha z nieruchomości Borki Wielkie, stanowiącej własność Franciszki Mittrowsky'ej;

53) 100 ha z nieruchomości Draganówka, stanowiącej własność Daniela Stöckla;

w powiecie zaleszczyckim:

54) 600 ha z nieruchomości: Bedrykowce i Dobrowlany, stanowiących własność Stelli Turnau;

55) 580 ha z nieruchomości: Uhryńkowce, stanowiącej własność Jadwigi-Marji Kimelman i Stawki, stanowiącej własność Luizy-Lotty Liebenritt;

w powiecie zbaraskim:

56) 100 ha z nieruchomości: Stryjówka i Kretowce, stanowiących własność Jerzego Małachowskiego;

57) 250 ha z nieruchomości Medyń, stanowiącej własność Wacława Małachowskiego;

w powiecie zborowskim:

58) 600 ha z nieruchomości: Olejów, Hukałowce, Łopuszany, Bzowica, Harbuzów, Manajów, Moniłówka, Białokiernica i Białogłowy, stanowiących własność Aleksandra-Ludwika i Marji-Leopoldyny-Karoliny Wodzickich;

w województwie lwowskiem:

w powiecie bobreckim, łańcuckim, lwowskim i rzeszowskim:

59) 300 ha z nieruchomości: Stare Sioło, Romanów, Dźwinogród, Podhorodyszcze, Suchodół, Hanaczówka, Wypyski, Ciemierzyńce, Tołszczów, Chlebowice, Siedliska, Wołoszczyzna, Wierzawice, Dembno, Hussów, Pogwizdów, Brzoza, Leżajsk, Biedaczów, Brzyska Wola, Jastrzębiec, Sarzyna, Wulka, Łąka, Budy, Czarna, Wydrże, Kraczkowa, Wysoka, Białobrzegi, Strażów, Wola Mała i Łąka I, stanowiących własność Alfreda Potockiego;

w powiecie krośnieńskim i rzeszowskim:

60) 300 ha z nieruchomości: Markuszowa, Tułkowice, Kożuchów i Pstrągowa, stanowiących własność Aleksandry Uznańskiej i spadkobierców Walerji Jędrzejowiczowej;

w powiecie lubaczowskim:

61) 200 ha z nieruchomości: Nowesioło i Freifeld, stanowiących własność spadkobierców Adama Gnoińskiego;

w powiecie mościskim:

62) 145 ha z nieruchomości: Podliski cz. I, II, III i Dąbrowa Podlisecka, stanowiących własność spadkobierców Wolfa Wechslera;

w powiecie mościskim i przemyskim:

63) 500 ha z nieruchomości: Krysowice, Czyszki, Radenice, Radochońce, Hussaków, Zakościele, Pakość, Strzelczyska, Buchowice, Nowosiółki, Chodnowice i Chraplice, stanowiących własność Stanisława-Adama Stadnickiego;

w powiecie przemyskim:

64) 200 ha z nieruchomości: Bachórzec, Podbukowina, Winne, Słonne i Połchowa, stanowiących własność Ksawerego Krasickiego;

w powiecie przeworskim:

65) 200 ha z nieruchomości: Dembów, Jagieła, Gniewczyna i Gorzyce, stanowiących własność Jerzego-Rafała Lubomirskiego;

w powiecie rzeszowskim:

66) 80 ha z nieruchomości: Słocina i Wilkowyja, stanowiących własność Anny Chłapowskiej;

67) 280 ha z nieruchomości: Biała, Budziwój, Tyczyn, Hermanowa Górna, Hermanowa Dolna, Straszydle, Drabinianka i Sołonka, stanowiących własność Witolda Uznańskiego;

68) 140 ha z nieruchomości: Zgłobień i Wola Zgłobieńska, stanowiących własność spadkobierców Józefa Willnera;

69) 100 ha z nieruchomości: Zalesie, Hermanowa, Podjazie Dworskie i Biała, stanowiących własność Jana Gumińskiego;

70) 120 ha z nieruchomości Załęże, stanowiącej własność Elżbiety Potockiej;

w powiecie sokalskim:

71) 300 ha z nieruchomości Bobiatyn, stanowiącej własność Marjana i Zuzanny-Flory Reichów;

72) 500 ha z nieruchomości: Wojsławice i Mianowice, stanowiących własność Juljusza-Gabryela-Marji-Franciszka Jaworskiego, Krzysztofa i Teresy Glaserów, Lili Schwerin, Irmy, Wandy, Violety, Claire i Hansa-Christopha Witzthun de Eckstaedt;

73) 250 ha z nieruchomości Tuszków, stanowiącej własność Jakóba Lejby, Wolfa i Keili Sprungów, Sary Weksler, Estery Teich, Rebeki Fleischer i Chaji Sternberg;

74) 430 ha z nieruchomości: Moszków, Siebieczów, Piwowszczyzna i Szmitków, stanowiących własność Jana Plater-Zyberka, Sawczyn, Bojanice i Opulsko, stanowiących własność Marji-Janiny, Elżbiety i Jadwigi Plater-Zyberk oraz Ostrów, Siebieczów i Głuchów, stanowiących własność Andrzeja Plater-Zyberka;

75) 155 ha z nieruchomości Witków, stanowiącej własność Zofji Hlavaty;

w powiecie tarnobrzeskim:

76) 95 ha z nieruchomości: Pniów, Witkowice i Zalesie Pniowskie, stanowiących własność Izaaka i Amalji Potoków, oraz Anny, Maurycego, Salomona i Henryka Kanarków;

w województwie poznańskiem:

w powiecie chodzieskim:

77) 300 ha z nieruchomości Pietronki t. I k. 1, stanowiącej własność Heleny Bnińskiej;

w powiecie gostyńskim:

78) 600 ha z nieruchomości: Borek t. IV, stanowiącej własność Antoniego Graeve i Skokówko t. VII, stanowiącej własność Aleksandra Graeve;

w powiecie gostyńskim, leszczyńskim i śremskim:

79) 550 ha z nieruchomości: Łęka Wielka, Żytowiecko, Pawłowice i Kąkolewo, stanowiących własność Andrzeja-Krzysztofa Mielżyńskiego, oraz Mchy t. II, stanowiącej własność Feliksa-Krzysztofa Mielżyńskiego;

w powiecie jarocińskim:

80) 220 ha z nieruchomości: Golina, t. I w. l. 1, stanowiącej własność Heleny Moszczeńskiej, oraz Stefanów t. VI w. l. 1, stanowiącej własność Franciszka Skrzydlewskiego;

w powiecie jarocińskim, średzkim i śremskim:

81) 1200 ha z nieruchomości: Klęka t. I w. l. 1, Boguszyn, Chocicza, Utrata w. l. 5, 8, 9, Boguszyn w. l. 4, 27, 43, Nowemiasto w. l. 77, 87, 89, 90, 104, 182, 217, 221, 222, 261, Książek t. III, Radoszkowo t. I w. l. 1, Murzynówko t. I w. l. 1, Lubrze t. I w. l. 1, Sulęcin t. I w. l. 1, Bogusławki t. I w. l. 2, Murzynowo Leśne t. I w. l. 1, 8 i Murzynówiec Leśny t. I w. l. 2, 3, stanowiących własność Maksa Jouanne'a;

w powiecie kępińskim i szamotulskim:

82) 300 ha z nieruchomości: Grębanin i Słupia, stanowiących własność Henryka, Jadwigi, Magdaleny, Marji, Stanisława i Władysława Mańkowskich oraz Rudki t. IV, stanowiącej własność Henryka i Stanisława Mańkowskich;

w powiecie kościańskim, międzychodzkim i szamotulskim;

83) 500 ha z nieruchomości: Kwilcz dobra t. I w. l. 16,

Kwilcz t. I w. l. 8, Kwilcz gmina t. I w. l. 11, Kurnatowice t. I w. l. 20, Lutomek t. I w. l. 2, Orzeszkowo t. I w. l. 1, Orzeszkowo gmina t. I w. l. 1, Karmin dobra t. III w. l. 31, Karmin t. I w. l. 1, t. II w. l. 2, Kobylniki, Wielonek t. III k. 65 i Srocko Wielkie t. I w. l. 1, stanowiących własność Dobiesława Kwileckiego, Kluczewo t. IV, stanowiącej własność Józefa i Izabeli Madalińskich, Oporowo t. V, Oporowo gmina t. I w. l. 15 i Kluczewo t. XII w. l. 19, stanowiących własność Zofji Sobańskiej, Marji Tyszkiewiczowej i Jadwigi Kwileckiej oraz Srocko Wielkie, stanowiącej własność Andrzeja Sczanieckiego;

w powiecie kościańskim i rawickim:

84) 400 ha z nieruchomości: Golejewko, Chojno cz. I, II, Podborowo, Sworowo, Stwolno, Golejewo t. I k. 135, 139, Niedźwiadki t. 34 k. 36, Chojno Nowe t. II k. 9, Zielonawieś t. 36 k. 33, Wilkowo Polskie t. I k. 1 i Cykowo t. I w. l. 1, stanowiących własność spadkobierców Janusza Czarneckiego;

w powiecie kościańskim i śremskim:

85) 280 ha z nieruchomości: Międzychód t. II i Cichowo t. I w. l. 1, 16, 21, 24, stanowiących własność Aleksandry Bukowieckiej;

w powiecie nowotomyskim:

86) 900 ha z nieruchomości: Piaski, Zdrój, Słocin dobra, Lasówko, Czarnowieś t. II w. l. 50, 51, Białawieś t. I w. l. 1, 2 i Słocin t. I w. l. 27, 28, stanowiących własność Heleny Zimmermann;

87) 900 ha z nieruchomości: Posadowo t. I w. l. 7, Pakosław t. I w. l. 1, Lwówek t. I w. l. 6, t. II w. l. 13, 14, Konin t. II k. 44, Konin dobra t. I w. l. 4, Komorowo t. II w. l. 10, Grońsko t. II w. l. 11, 12 i Zgierzynka t. I k. 7, 18, 31, 32, stanowiących własność Stanisława Korzbok Łąckiego;

w powiecie szubińskim:

88) 430 ha z nieruchomości: Samoklęski t. I k. 1, stanowiącej własność Jadwigi-Ulryki-Luizy i Zuzanny-Emmy-Luizy Poll, oraz Jarużyn t. I k. 1, 2, stanowiącej własność Fryderyka-Karola Polla;

89) 330 ha z nieruchomości Oleszno t. I k. 1, stanowiącej własność Augusty-Elizy-Marji-Magdaleny Rychterowej i Waldemara-Wilhelma-Maksymiljana-Jerzego Nałęcz Kunowskiego;

w powiecie wyrzyskim:

90) 500 ha z nieruchomości: Liszkowo dobra t. I k. 1 i Liszkowo t. I k. 10, 17, stanowiących własność Joba-Wilhelma-Karola-Eryka Witzlebena;

91) 500 ha z nieruchomości: Samostrzel t. I k. 1, Samostrzel t. II k. 38, Kraczki t. I k. 3, Sadki t. I k. 124 i Sadkowiec t. I k. 11, stanowiących własność Marji Bnińskiej;

92) 300 ha z nieruchomości: Wyrza dom. t. I k. 1, 3, Wyrza gmina t. I k. 1, 13, 16 i Nowy Młyn t. I k. 1, stanowiących

własność Ernesta Lehmanna oraz Wyrza dom. t. I w. l. 2 i Białowieża dom. t. I w. l. 1, stanowiących własność Ernesta-Fryderyka-Karola-Wilhelma Lehmanna;

w województwie pomorskiem:

w powiecie brodnickim:

93) 315 ha z nieruchomości Szramowo k. 1, stanowiącej własność Józefa Stencla;

94) 115 ha z nieruchomości Gortatowo k. 1, stanowiącej własność Jerzego Sowińskiego;

w powiecie chełmińskim:

95) 200 ha z nieruchomości: Wabcz k. 71 i Łyniec k. 37, stanowiących własność Ludwiki-Marji-Heleny Łosiowej;

w powiecie chojnickim:

96) 270 ha z nieruchomości: Racławki k. 1 i Silno k. 5, stanowiących własność Waltera Nahgela;

97) 155 ha z nieruchomości Szenfeld k. 1, stanowiącej własność Ireny Nieżychowskiej;

98) 300 ha z nieruchomości: żychce k. 2, 24, Zielona Chocina k. 28, 33, 34 i Mała Kępina k. 2, stanowiących własność Tadeusza Lerchenfelda;

99) 205 ha z nieruchomości: Jeziorki k. 1 i Kaszuba k. 1, stanowiących własność Jana Główczewskiego;

w powiecie działdowskim:

100) 444 ha z nieruchomości Rutkowice k. 9, 14, stanowiącej własność Waltera Beyera;

101) 70 ha z nieruchomości Wlewsk k. 1, 21, 23, 24, Pólko k. 1 i Zalesie k. 1, stanowiących własność Stefana Różyckiego;

w powiecie kartuskim:

102) 355 ha z nieruchomości: Kokoszki dobra i Kokoszki k. 1, stanowiących własność Gertrudy Fiebrantz;

103) 230 ha z nieruchomości Małkowo k. 52, stanowiącej własność Maksa Boelkego;

104) 330 ha z nieruchomości: Pępowo k. 189 i Żukowo k. 81, 129, stanowiących własność Ottona Hoene;

105) 250 ha z nieruchomości: Warzenko k. 277 i Myszewo Małe k. 156, stanowiących własność Maksa Hewelke;

106) 225 ha z nieruchomości Chośnica k. 3, stanowiącej własność Stanisława Tyborowskiego;

w powiecie kościerskim:

107) 115 ha z nieruchomości: Modrowo k. 1, 2, 8 i Modrowo Leśna k. 2, stanowiących własność Wernera Modrowa;

108) 185 ha z nieruchomości Obozin k. 1, 2, stanowiącej własność Stefana Karwata;

109) 155 ha z nieruchomości Bączek k. 3, stanowiącej własność Günthera Modrowa;

w powiecie lubawskim:

110) 50 ha z nieruchomości Montowo k. 31, stanowiącej własność Bronisława Speicherta;

w powiecie morskim:

111) 275 ha z nieruchomości Stare Obłuże k. 8, stanowiącej własność Marcina Thymiana;

112) 200 ha z nieruchomości Nowe Obłuże k. 18, stanowiącej własność Hermana Thymiana;

113) 145 ha z nieruchomości Stefanowo k. 4, stanowiącej własność Reinharda Pennera;

114) 125 ha z nieruchomości Suchy Dwór k. 31, stanowiącej własność Hansa Leinwebera;

w powiecie sępoleńskim:

115) 180 ha z nieruchomości Wałdówko k. 1, 8, 126, stanowiącej własność Ulricha Krügera;

116) 185 ha z nieruchomości Przepałkowo k. 1, stanowiącej własność Waltera Rasmusa;

w powiecie starogardzkim:

117) 215 ha z nieruchomości: Miradowo k. 1, Biały Bukowiec k. 1, Białachowo k. 22 i Zblewo k. 349, stanowiących własność Eryki Müller;

118) 350 ha z nieruchomości Sucumin k. 1, stanowiącej własność Mety Albrecht;

w powiecie świeckim:

119) 300 ha z nieruchomości Jaszcz k. 67, stanowiącej własność Władysława Szukalskiego;

w powiecie tczewskim:

120) 350 ha z nieruchomości Stanisławie k. 1, stanowiącej własność Kurta Linck'a;

121) 215 ha z nieruchomości Morzeszczyn k. 29, stanowiącej własność Elżbiety Roehrig;

122) 395 ha z nieruchomości Lipia Góra k. 51, stanowiącej własność Ernesta i Małgorzaty Barnbeck;

123) 300 ha z nieruchomości Łukocin k. 1, stanowiącej własność Moniki Wojnowskiej i Jana Czarneckiego;

w powiecie toruńskim:

124) 180 ha z nieruchomości Bielawy-Kaszczorek k. 121, stanowiącej własność Marji Sułkowskiej;

w powiecie toruńskim i wąbrzeskim:

125) 300 ha z nieruchomości: Turzno k. 1, Brzeźno k. 1 i Wielkołąka k. 1 A, 4, stanowiących własność Felicji Gajewskiej.

§ 3. Oznaczone w § 2 obszary ulegną odpowiedniemu zmniejszeniu, o ile wykonanie wykazu imiennego uszczupliłoby uprawnienia właścicieli, wynikające z przepisów art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 lutego 1928 r. o wyłączeniu grun-

tów na cele gospodarstwa leśnego (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 203).

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 15.II.36 r. Nr. 11, poz. 108).

10.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 lutego 1936 r.

o ustaleniu planu parcelacyjnego na rok 1937.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1), art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 grudnia 1927 r. o terminach ogłaszania i wykonania planów parcelacyjnych i wykazów imiennych nieruchomości, podlegających wykupowi na cele reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 973) zarządza się co następuje:

§ 1. Plan parcelacyjny na rok 1937 obejmuje następujące obszary w poszczególnych województwach:

1) grunty państwowe i Państwowego Banku Rolnego:

1100	ha	w województwie	warszawskiem,
600	„	„	łódzkiem,
1000	„	„	kieleckiem,
6300	„	„	lubelskiem,
1200	„	„	białostockiem,
700	„	„	wileńskiem,
500	„	„	nowogródzkiem,
1500	„	„	poleskiem,
7800	„	„	wołyńskiem,
5900	„	„	poznańskiem,
3400	„	„	pomorskiem;

2) grunty prywatne:

11000	ha	w województwie	warszawskiem,
9000	,,	,,	łódzkiem,
6000	,,	,,	kieleckiem,
11500	,,	,,	lubelskiem,
5000	,,	,,	białostockiem,
7000	,,	,,	wileńskiem,
7000	,,	,,	nowogródzkiem,
4000	,,	,,	poleskiem,
8000	,,	,,	wołyńskiem,
8000	,,	,,	tarnopolskiem,
2000	,,	,,	stanisławowskiem,
7000	,,	,,	lwowskiem,
2500	,,	,,	krakowskiem,
20000	,,	,,	poznańskiem,
12000	,,	,,	pomorskiem,

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 15.II.36 r. Nr. 11 poz. 109).

11.

OBWIESZCZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH.

z dnia 2 grudnia 1935 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o wykupie gruntów, podlegających ustawie w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o wykupie gruntów, podlegających ustawie w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 181) ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o wykupie gruntów, podlegających ustawie w przedmiocie ochrony drob-

nych dzierżawców rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 307) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych późniejszemi przepisami prawnemi oraz ustawą z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 181).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *J. Poniatowski.*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 grudnia 1935 r. (poz. 2).

USTAWA

z dnia 18 marca 1932 r.

o wykupie gruntów, podlegających ustawie w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych

Art. 1.

(1) Uprawnienia, określone w ustawie niniejszej, nadaje się dzierżawcom i poddzierżawcom w odniesieniu do gruntów, podlegających działaniu ustawy z 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 741) w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych, a w szczególności zmiany niektórych przepisów ustawy z 2 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 346) oraz ustawy z 18 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 165) ze zmianami, wprowadzonemi rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 195), ustawą z 19 lutego 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 134) i rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z 12 września 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 507). Ponadto uprawnienia te przysługują wszystkim tym dzierżawcom i poddzierżawcom, którzy wydzierżawili grunty po dniu 18 lipca 1919 r., a przed 28 sierpnia 1924 r., o ile poza tem zachodzą warunki, przewidziane w wyżej powołanych przepisach o ochronie drobnych dzierżawców rolnych, i o ile grunty znajdują się jeszcze w posiadaniu osób, uprawnionych do wykupu.

(2) Uprawnienia, określone w ustawie niniejszej, przysługują w szczególności:

a) dzierżawcom lub poddzierżawcom, przeniesionym na mocy ustaw i rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej na inne równowartościowe działki;

b) pozostałemu przy życiu małżonkowi i spadkobiercom w linji prostej podlegającego ochronie dzierżawcy lub poddzierżawcy, zmarłego w czasie trwania dzierżawy, w okresie ochrony drobnych dzierżawców rolnych, bądź w czasie postę-

powania wykupowego, którzy pozostawali ze zmarłym we wspólnem gospodarstwie, względnie przez tegoż byli utrzymywani;

c) tym prawnym następcom pierwotnych dzierżawców i poddzierżawców, którzy weszli w posiadanie danych gruntów za zgodą właściciela.

Art. 2.

(1) Dzierżawcom, określonym w art. 1, służy prawo nabycia dzierżawionych gruntów wraz ze znajdującemi się na nich zabudowaniami.

(2) Cenę nabycia gruntów, jeżeli strony nie umówią się inaczej, ustala się według zasad, stosowanych przy określaniu ceny sprzedażnej parcelowanych gruntów państwowych.

(3) Budynki, podlegające wykupowi, lub materjał, wydany dzierżawcom na ich pobudowanie, będą w braku porozumienia pomiędzy stronami oszacowane przez starostę według rzeczywistej wartości w dniu oszacowania.

(4) Grunty, co do których zapadło z mocy niniejszej ustawy orzeczenie wykonalne właściwej władzy (art. 7), zalicza się na poczet planu parcelacyjnego przewidzianego w art. 12 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1).

Art. 3.

Dzierżawcy, którzy prócz gruntów, określonych w art. 1, posiadają grunty tytułem własności, mogą nabyć na mocy ustawy niniejszej taki obszar dzierżawionych gruntów, który wraz z gruntami, posiadanemi tytułem własności, nie będzie przekraczał norm, wskazanych w cz. 1 art. 50 ustawy z 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1). Do norm tych nie wlicza się kompletnych nieużytków.

Art. 4.

W przypadkach, uzasadnionych względami obrony Państwa, o ile wykup ma dotyczyć gruntów państwowych, lub koniecznością racjonalnego urządzenia rolnego gospodarstw tak właściciela gruntów, jak i dzierżawcy, jeżeli nie będą mogły być zastosowane przepisy ust. (1) art. 19 niniejszej ustawy, może być wypłacona dzierżawcy przez właściciela gruntów odprawa w wysokości ¼ ceny dzierżawionych gruntów, ustalonej według zasad, stosowanych przy określaniu ceny sprzedażnej parcelowanych gruntów państwowych z tym skutkiem, że stosunek dzierżawny rozwiązuje się, a dzierżawcy nie służy prawo naby-

cia dzierżawionej ziemi. O dopuszczalności takiego rozwiązania stosunku dzierżawnego decyduje w każdym wypadku starosta na wniosek właściciela gruntu lub dzierżawcy.

(2) Postanowienia ust. (1) nie mogą być stosowane w przypadku, gdy dzierżawca na dzierżawionych gruntach posiada własne budynki. Jeżeli jednak postanowienie ustępu pierwszego (1) stosuje się w przypadkach, uzasadnionych względami obrony Państwa, dzierżawca, mimo posiadania na dzierżawionej działce własnych budynków, nie korzysta z prawa nabycia tej działki, natomiast służy mu prawo do otrzymania, prócz odprawy, odszkodowania za budynki w wysokości, określanej według zasad ustępu trzeciego (3) art. 2.

Art. 5.

Uprawnienia, określone w ustawie niniejszej, nie służą osobom:

a) które nie są obywatelami polskimi,

b) karanym sądownie za przestępstwo przeciwko Państwu Polskiemu, o ile orzeczono sądownie karę pozbawienia wolności nie mniejszą niż dwa lata, lub karanym sądownie za przestępstwo dezercji z wojska polskiego.

Art. 6.

Wykup gruntów przez dzierżawców następuje bądź w drodze umowy, bądź też w trybie postępowania przymusowego.

Art. 7.

Orzekanie w sprawach, wynikających z ustawy niniejszej, należy w pierwszej instancji do starostów, w drugiej zaś instancji do wojewódzkich komisyj ziemskich.

Art. 8.

W postępowaniu zarówno umownem, jak i przymusowem, dotyczącem gruntów państwowych, Skarb Państwa reprezentuje władza, pod której zarządem dany grunt pozostaje.

Art. 9.

(1) W postępowaniu zarówno umownem, jak i przymusowem, dotyczącem gruntów, należących do ordynacyj, lub nieruchomości, związanych węzłami substytucji powierniczej albo ograniczeniami własności, stale do tych nieruchomości przywiązanemi, postanowienia ustawy niniejszej mają zastosowanie bez względu na szczegółowe postanowienia ustawowe, statutowe lub umowne, ograniczające prawo rozporządzenia daną nieruchomością.

(2) Cena wykupu gruntów, określonych w ust. (1), winna być wpłacona bezpośrednio do Państwowego Banku Rolnego. Bank ten otrzymane kwoty, po potrąceniu z nich wszystkich zaległych podatków państwowych, ulokuje w papierach, którym służy prawo bezpieczeństwa pupilarnego, i złoży te papiery w depozycie Banku Polskiego jako stały fundusz, podlegający ograniczeniom własności, dotyczącym nieruchomości ziemskiej, z której grunty zostały wykupione.

Art. 10.

Na żądanie obu lub jednej ze stron, a w miarę potrzeby z urzędu, właściwa władza (art. 7) wzywa rzeczoznawców na koszt tej strony, która żądała powołania rzeczoznawców, a jeżeli powołania żądały obie strony, lub jeżeli powołanie nastąpiło z urzędu — na koszt obu stron w równych częściach, jeżeli pomiędzy stronami nie nastąpiło porozumienie co do innego podziału kosztów.

Art. 11.

Jeżeli na podstawie złożonych przez strony dokumentów lub na podstawie zgodnych oświadczeń stron nie można ustalić dokładnie obszaru i granic gruntów, które mają ulec wykupowi, a strony w wyznaczonym im terminie nie przedstawią niezbędnych dowodów pomiarowych, właściwa władza (art. 7) może zarządzić przeprowadzenie pomiarów z urzędu. Koszty pomiarów ponoszą obie strony po połowie.

Art. 12.

(1) Umowy o wykup gruntów winny być zawierane w formie aktu notarjalnego lub aktu prywatnego, sporządzonego w obecności dwóch niezainteresowanych świadków; podpisy stron i świadków na akcie prywatnym winny być uwierzytelnione przez notarjusza, urząd gminny, powiatową władzę administracji ogólnej lub przez sąd. Umowy te podlegają zatwierdzeniu przez właściwą władzę (art. 7).

(2) Umowę, zawartą zgodnie z przepisami ust. (1), jedna ze stron przedstawia staroście celem zatwierdzenia. Po złożeniu umowy temu urzędowi, nie może być ona z woli stron rozwiązana.

(3) Umowy, których zatwierdzenia odmówi właściwa władza (art. 7), uważa się za pozbawione skutków prawnych z mocy samego prawa.

Art. 13.

Właściwa władza (art. 7) odmówi zatwierdzenia umowy, która:

a) dotyczy stosunku, nie objętego ustawą niniejszą, lub zawarta została przez osoby niewłaściwe,

b) powoduje szachownicę gruntów, której możnaby uniknąć przez zastosowanie postanowień art 19.

Art. 14.

(1) Postępowanie przymusowe zaczyna się z chwilą wniesienia podania do właściwego starosty przez dzierżawcę lub właściciela grunty.

(2) Prawo składania podań wygasa z dniem 1 kwietnia 1936 r.

Art. 15.

(1) W toku postępowania przymusowego, a przed uprawomocnieniem się orzeczenia starosty lub wydaniem orzeczenia przez wojewódzką komisję ziemską, strony mogą zawrzeć umowę dobrowolną co do wykupu dzierżawionych gruntów. W razie przedstawienia staroście lub wojewódzkiej komisji ziemskiej takiej umowy, postępowanie przymusowe ulega zawieszeniu, a po zatwierdzeniu umowy umarza się.

(2) Postępowanie przymusowe, wszczęte na wniosek właściciela dzierżawionego gruntu, umarza się, jeżeli dzierżawca złoży oświadczenie, że zrzeka się uprawnienia do wykupu gruntów. Zrzeczenie się wykupu nie ogranicza uprawnień dzierżawcy, wynikających z przepisów o ochronie drobnych dzierżawców rolnych.

Art. 16.

(1) Ustalana w trybie postępowania przymusowego cena wykupu dzierżawionego gruntu winna być złożona do depozytu sądu dla wypłacenia komu z prawa należy, stosownie do przepisów ustawy postępowania cywilnego o podziale funduszów, osiągniętych ze sprzedaży przymusowej majątku nieruchomego.

(2) Przepisy ust. (1) nie będą stosowane, o ile dotychczasowy właściciel gruntu, podlegającego wykupowi, przedstawi zgodę wszystkich wierzycieli hipotecznych na wypłacenie mu ceny wykupu, a także w przypadku, gdy na nieruchomości, do której należy grunt nabyty, niema żadnych obciążeń hipotecznych.

(3) Z chwilą złożenia do depozytu lub wypłaty w myśl ust. (2) całkowitej ceny wykupu, lub pierwszej jej raty (ust. (2) art. 17), wszelkie dotychczasowe obciążenia hipoteczne i rzeczowe przechodzą na cenę wykupu, zaś grunt wykupiony jest wolny od dotychczasowych obciążeń hipotecznych i rzeczowych. Przepis ten nie dotyczy służebności, których pozostawienie wła-

ściwe władze (art. 7) uznają za konieczne ze względów gospodarczych.

(4) Przepisy artykułu niniejszego nie mają zastosowania:

a) jeżeli uprawnionym do otrzymania ceny wykupu jest Skarb Państwa. W tych przypadkach Skarb Państwa przejmuje wszelkie ciężary i wierzytelności, zaś grunt wykupiony wolny jest od dotychczasowych obciążeń hipotecznych i rzeczowych;

b) jeżeli chodzi o obciążenia na rzecz instytucyj kredytu długoterminowego. Instytucje kredytu długoterminowego obowiązane są na żądanie starosty złożyć w ciągu jednego miesiąca projekt podziału i segregacji pożyczek, ciążących na nieruchomości, objętej danem postępowaniem. Pożyczki te będą rozsegregowane pomiędzy częścią, pozostającą u właściciela, a poszczególnemi działkami, podlegającemi wykupowi na mocy ustawy niniejszej. Projekt segregacji podlega zatwierdzeniu łącznie z decyzją o wykupie. Jeżeli projekt taki w ciągu miesiąca przez daną instytucję nie zostanie złożony, władze ziemskie sporządzą projekt podziału i segregacji pożyczek, ciążących na nieruchomości, objętej postępowaniem zgodnie ze statutem danej instytucji.

Art. 17.

(1) Dzierżawcom, którzy nie mają możności uiścić jednorazowo należnej ceny wykupu, bądź ustalonej w drodze umowy, bądź też w trybie postępowania przymusowego, może być przyznana pomoc kredytowa z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej.

(2) Jeżeli kredyt, przewidziany w ust. (1), nie zostanie przyznany, lub przyznany zostanie tylko w części, starosta może w przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, ustaloną w postępowaniu przymusowem cenę wykupu, lub resztę tej ceny rozłożyć na spłaty najwyżej 15-letnie w ratach półrocznych, przy odpowiedniem zabezpieczeniu hipotecznem na nabytych gruntach. Do poszczególnych rat ma odpowiednie zastosowanie art. 16. Wraz z ratami półrocznemi pobierane będą odsetki od zakredytowanej sumy w wysokości 3% w stosunku rocznym. Termin płatności pierwszej raty przypada po upływie 3 lat od daty wykonalności orzeczenia, ustalającego cenę wykupu; w tym 3-letnim okresie czasu nabywca winien uiszczać corocznie zgóry odsetki od ceny wykupu w wysokości 3% w stosunku rocznym.

Art. 18.

(1) Wykonalne orzeczenie właściwej władzy (art. 7), zatwierdzające umowę stron lub kończące postępowanie przymu-

sowe, łącznie z dowodem wypłaty (złożenia do depozytu) ceny wykupu, a w razie przyznania kredytu na zasadzie art. 17 — łącznie z zaświadczeniem władzy ziemskiej lub Państwowego Banku Rolnego o przyznaniu kredytu lub o rozłożeniu należności na raty stanowi tytuł własności do gruntu wykupionego.

(2) Z wnioskiem o dokonanie czynności hipotecznych, wynikających z ustawy niniejszej, wystąpić może każda ze stron lub właściwy starosta na koszt strony zainteresowanej.

Art. 19.

(1) Grunty dzierżawione, podlegające wykupowi, a tworzące enklawę lub położone w szachownicy z innemi gruntami właściciela, ulegają zamianie na inne grunty tegoż właściciela, odpowiadające pod względem wartości rolniczej działkom dzierżawionym.

(2) Działki, na których wzniesione są trwałe budynki, mogą być zamienione na inne tylko za zgodą dzierżawcy. W tym wypadku przenoszącym zabudowania służy prawo do pomocy kredytowej narówni z uczestnikami scalenia. Zgody dzierżawcy na zamianę działek nie wymaga się, oile właściciel zobowiąże się do pokrycia kosztów przeniesienia budynków w kwocie, ustalonej przez starostę.

Art. 20.

(1) Na wniosek pozwanego rozpatrywanie wytoczonych w sądach spraw o eksmisję z gruntów dzierżawionych lub wykonywanie prawomocnych wyroków, zapadłych w tych sprawach, ulega wstrzymaniu, jeżeli przyczyną wypowiedzenia ich nie były wypadki, przewidziane w art. 7, 8 i 8a ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 741) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 195), a stronie pozwanej wyznaczony będzie termin co najmniej 2-miesięczny do przedłożenia zaświadczenia, przewidzianego w ust. (2). W razie przedłożenia tego zaświadczenia sprawy ulegają dalszemu wstrzymaniu aż do czasu ukończenia postępowania, przewidzianego w niniejszej ustawie, poczem, w zależności od wyników tego postępowania, zawisłe w sądzie sprawy bądź zostaną umorzone, bądź też nadany im będzie dalszy bieg.

(2) Dla celu, określonego w ust. (1), starosta na wniosek dzierżawców wyda po rozpatrzeniu złożonych przez nich umów lub podań zaświadczenie, stwierdzające, iż zachodzą warunki, uprawniające petentów do ubiegania się o wykup dzierżawionych przez nich gruntów. Decyzja co do wydania zaświadczenia winna zapaść w terminie 7-dniowym od dnia złożenia wniosku.

Art. 21.

(1) Za czynności nadzorcze władz ziemskich w sprawach, objętych ustawą niniejszą, nie będą pobierane osobne opłaty.

(2) Koszty, które w myśl ustawy niniejszej winny być pokryte przez strony (art. 10 i 11 i ust. (2) art. 18), będą ściągane w trybie postępowania przymusowego w administracji.

Art. 22.

Opłaty w postępowaniu hipotecznem oraz stawki wynagrodzenia, ustalone w taksie dla pisarzy hipotecznych, za czynności, wynikające z ustawy niniejszej, ulegają obniżeniu o 50%.

Art. 23.

Wszelkie akty, przenoszące prawo własności w wyniku zastosowania ustawy niniejszej, podlegają opłacie stemplowej na rzecz Skarbu Państwa i opłacie samorządowej w wysokości 25% takichże opłat, stosowanych przy zwykłej aljenacji gruntów.

Art. 24.

Upoważnia się Ministra Skarbu do umorzenia zaległości podatkowych z gruntów, podlegających wykupowi na mocy niniejszej ustawy, a które to zaległości mogły być na skutek zarządzeń Ministra Skarbu w czasie trwania ochrony drobnych dzierżawców odraczane lub których pobór był wstrzymany.

Art. 25.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 26.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem górnośląskiej części województwa śląskiego.

(Dz. U. R. P. z 3.I.36 r. Nr. 1, poz. 2).

12.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 11 stycznia 1936 r.

o wprowadzeniu w życie na pewnych obszarach Państwa niektórych postanowień ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec.

Na podstawie art. 15 ust. (3) ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 349) zarządzam co następuje:

§ 1. Postanowienia art. 6—11, 12 pkt. 1) oraz ustępu ostatniego tego artykułu ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 349) wchodzą w życie:

I. w zastosowaniu do bydła na obszarze:

gminy Troszyn, w powiecie ostrołęckim oraz

gmin: Dmochy-Glinki, Klukowo, Piekuty i Sokoły, w powiecie wysoko-mazowieckim — w województwie białostockiem;

gminy Sienno, w powiecie iłżeckim,

gmin: Grabów nad Wisłą, Rozniszew i Trzebień, w powiecie kozienickim,

gmin: Jaksice, Kacice, Koniusza, Łękowice, Luborzyca, i Wierzbno, w powiecie miechowskim oraz

gmin: Baćkowice, Bodzechów, Ćmielów, Gęsice, Łagów, Opatów (miejskiej i wiejskiej), Piórków, Rębów, Sadowie i Wojciechowice, w powiecie opatowskim — w województwie kieleckiem;

powiatu nowatorskiego oraz

gminy Ciężkowice, w powiecie tarnowskim — w województwie krakowskiem;

powiatu janowskiego oraz

gmin: Górki, Huszlew, Kornica, Łysów, Olszanka, Przesmyki, Skupie, Świniarów i Tarków, w powiecie siedleckim — w województwie lubelskiem;

gmin: Derewna, Naliboki i Rubieżewice, w powiecie stołpeckim,

gminy Wasiliszki, w powiecie szczuczyńskim oraz

gmin: Iwieniec, Pierszaje i Wołma, w powiecie wołożyńskim — w województwie nowogródzkiem;

powiatu starogardzkego,

części powiatu tczewskiego, włączonej do tego powiatu z powiatu starogardzkiego oraz byłego powiatu gniewskiego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1931 r. w sprawie zniesienia powiatu gniewskiego oraz zmiany granic

niektórych powiatów w województwie pomorskiem (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 3, poz. 19) oraz

wszystkich gmin z wyjątkiem gminy Łegbąd, w powiecie tucholskim — w województwie pomorskiem;

powiatów: chodzieskiego, wągrowieckiego i wyrzyskiego— w województwie poznańskiem;

powiatu grójeckiego oraz

gmin: Dębowa Góra, Doleck, Grzymkowice, Korabjewice, Kowiesy, Skierniewka, Słupia i Skierniewice, w powiecie skierniewickim — w województwie warszawskiem;

gmin: Druja i Słobódka, w powiecie brasławskim oraz

gmin: Dokszyce (miejskiej i wiejskiej) i Parafjanów, w powiecie dziśnieńskim — w województwie wileńskiem;

gminy Chorów, w powiecie zdołbunowskim — w województwie wołyńskiem;

II. w zastosowaniu do trzody chlewnej na obszarze:

powiatów: kolbuszowskiego i przemyskiego — w województwie lwowskiem.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 25 stycznia 1936 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J.Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 24.I.36 r. Nr. 5, poz. 54).

13.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 11 lutego 1936 r.

o uchyleniu rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 listopada 1935 r. o zezwoleniu na polowanie na łanie i cielęta jelenia i daniela oraz sarny - kozy i koźlęta w województwach poznańskiem i pomorskiem.

Na podstawie art. 51 ust. 1 pkt. e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110 poz. 934) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 622), zarządzam co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 listopada 1935 r. o zezwoleniu na polowanie na łanie i cielęta jelenia i daniela oraz na sarny-kozy

i koźlęta w województwach poznańskiem i pomorskiem (Dz. U. R. P. Nr. 86 poz. 535).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 24.II. 1936 r. Nr. 13 poz. 126).

14.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Fr. I/21 z dnia 27 marca 1935 r.

w sprawie pożyczek na zagospodarowanie łąk w brzmieniu ustalonem pismem Ministerstwa R. i R. R. Nr. Fr. I/3 z dnia 31 stycznia 1936 r.

Ministerstwo zawiadamia, że zgodnie z decyzją Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych udzielane będą z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej pożyczki na zagospodarowanie łąk. W związku z tem ustala się następujący sposób postępowania:

1) Na podstawie zapotrzebowań Izb Rolniczych, kierowanych bezpośrednio do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych przekazywana będzie gotówka na r-ki Urzędów Wojewódzkich. Gotówkę tę Urzędy wypłacą miejscowym Izbom Rolniczym w formie zaliczek. Wyrachowanie z każdej sumy zaliczek nastąpić winno najpóźniej w ciągu ośmiu miesięcy od chwili wypłaty. Urzędy Wojewódzkie będą przestrzegały, by niezwłocznie po upływie tego czasu Izby Rolnicze zwracały niewyrachowane zaliczki w gotówce.

2) Izby Rolnicze zakupią z otrzymanych zaliczek nasiona i nawozy i w tej postaci udzielą pożyczek rolnikom na zagospodarowanie łąk. Na zabezpieczenie pożyczek przyjmowane będą przez Izby Rolnicze skrypty dłużne według norm, ustalonych przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych. Skrypty te stanowią dla Izb Rolniczych dowód wyrachowania się wobec Urzędów Wojewódzkich z otrzymanych zaliczek i winny być przekazywane przez Izby niezwłocznie Urzędom Wojewódzkim.

3) Urzędy Wojewódzkie administrują należnościami z tytułu udzielonych przez Izby Rolnicze pożyczek przy uwzględnieniu przepisów o udzielaniu pożyczek na zagospodarowanie łąk. W związku z tem należy w zestawieniu wpływów i wydatków otworzyć we wpływach § 4 „Pożyczki“ z podziałem na pozycje: 1) przedterminowa spłata B 51 (dłużnicy i wierzyciele) 16, 2) spłata rat B/51/17, a w wydatkach — § 8 „Pożyczki“

z podziałem na poz. 1 zaliczki B/51/15 i poz. 2 pożyczki B/51/16. W zestawieniu obrotów należy na rachunku Nr. 51 otworzyć następujące pozycje: 15) zaliczki dla Izb Rolniczych na pożyczki na zagospodarowanie łąk, 16) pożyczki na zagospodarowanie łąk i 17) raty płatne pożyczek na zagospodarowanie łąk, a na rachunku Nr. 50 (Procentów, różnic kursowych i różnych dochodów) pozycję 8 — oprocentowanie pożyczek.

Sumy zaliczek wypłacanych Izbom Rolniczym należy księgować po stronie W-n r-ku Nr. 13 § 8 poz. 1 rubr. B i po stronie M-a r-ku czekowego w Oddziale Państwowego Banku Rolnego lub specjalnego w Kasie Urzędu Skarbowego. Sumy, z których Izby Rolnicze się wyliczają skryptami dłużnemi, należy księgować po stronie M-a r-ku Nr. 13 § 8 poz. 1 rubr. B i po stronie W-n r-ku 13 § 8 poz. 2 rubr. B. Zwrot niewyrachowanych zaliczek należy kierować na r-k bieżący Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej w Instytucji Centralnej Państwowego Banku Rolnego i księgować w rachunkowości Urzędów Wojewódzkich na ciężar r-ku Nr. 2 poz. 1 i na dobro r-ku Nr. 13 § 8 poz. 1 rubr. B. Po upływie kwartału obroty księgi wydatków z rubr. B przeniesione zostaną na r-k 51 poz. 15, względnie 51 poz. 16. W terminach płatności rat sumy bieżących rat kapitałowych księgowane będą po stronie M-a r-ku 51 poz. 16 i po stronie W-n r-ku 51 poz. 17, a sumy oprocentowania rat po stronie M-a r-ku 50 poz. 8 i po stronie W-n r-ku 51 poz. 17. Wpłaty księgowane będą na dobro r-ku 12 § 4 rubr. B.

W księdze dłużników w tytule każdego dłużnika należy uwidocznić terminy płatności długu, w celu możności dopilnowania, aby spłata zobowiązań następowała we właściwym czasie.

W związku z powyższemi zmianami należy poczynić odpowiednie sprostowania w zapisach.

Jednocześnie zawiadamia się, że punkt 40 (§ 20) wyjaśnień do przepisów rachunkowo-kasowych Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej został uzupełniony w ostatnim wierszu po słowach „wydatków zwrotnych“ słowami „storna i przeksięgowania“.

(—) *L. Krawulski*
Dyrektor Departamentu

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie.

15.

PRZEPISY MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 26 marca 1935 r.

o udzielaniu pożyczek na zagospodarowanie łąk.

1) Pożyczki udzielane będą rolnikom, posiadającym łąki gotowe do uprawy i zobowiązującym się w podpisanym skrypcie dłużnym do stosowania ściśle instrukcji właściwej Izby Rolniczej przy zużytkowaniu pożyczek.

2) Pożyczki udzielane będą na lat 5. Początek okresu spłaty pożyczki ustala się na najbliższy dzień 1 kwietnia lub 1 października, jaki nastąpi po upływie 2 lat od dnia udzielenia pożyczki. Spłata pożyczki nastąpi w 6-ciu równych ratach półrocznych, płatnych 1 kwietnia i 1 października, względnie w 3-ch ratach rocznych, płatnych 1 października, o ileby półroczna rata wynosiła mniej, niż 10 zł.

Odsetek za czas do początku okresu spłaty pożyczek nie nalicza się. Za dalszy okres odsetki będą obliczane od niespłaconej części kapitału pożyczki w wysokości 3% rocznie i będą płatne razem z ratami kapitału.

3) Pożyczkobiorca zabezpiecza spłatę pożyczki osobistym skryptem dłużnym. W razie przeterminowania spłat, pożyczkobiorca płaci kary za zwłokę w wysokości ½% w stosunku miesięcznym oraz ewentualnie koszty egzekucji. W razie użycia pożyczki niezgodnie z przeznaczeniem (wbrew instrukcjom właściwej Izby Rolniczej) — cała pożyczka staje się natychmiast wymagalną.

4) Pożyczki udzielane będą tylko w naturze (nawozy i nasiona) w ilości, określonej przez Izbę Rolniczą, a potrzebnej na obsiew nie więcej, niż 5 ha łąki na jedno gospodarstwo. W razie wypełnienia przez dłużnika warunków udzielonej pożyczki, ustanowionych przez Izbę Rolniczą, mogą mu być udzielone w latach następnych dalsze pożyczki w ilości, potrzebnej na zagospodarowanie nie więcej, niż 5 ha łąk rocznie.

Powtórny kredyt na zagospodarowanie tego samego obszaru łąki może być udzielony jedynie w wypadkach zniszczenia zasiewów bez winy dłużnika.

5) W wypadkach zniszczenia zasiewów w pierwszym roku bez winy dłużnika, wskutek działania siły wyższej, — Wojewoda może, na wniosek Izby Rolniczej, umorzyć pożyczkę w całości lub częściowo.

Sposób rozprowadzania pożyczek.

Na podstawie zapotrzebowań poszczególnych Izb Rolniczych na kredyty, nadsyłanych do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych (Departament Produkcji Rolnej i Weterynarji), Ministerstwo przyznaje im zaliczki w gotówce, które przekazuje Urzędom Wojewódzkim. Urzędy te wypłacają powyższe zaliczki Izbom Rolniczym za pokwitowaniami.

W miarę otrzymywania przez Urzędy Wojewódzkie od Izb Rolniczych skryptów dłużnych rolników-odbiorców nawozów i nasion, zaliczki te będą skreślane.

Wyrachowanie z całości zaliczki przez Izbę Rolniczą winno następować najdalej w ciągu 8-miu miesięcy od daty jej podjęcia.

Ewidencję i ściąganie należności od Izb i od dłużników prowadzić będą Urzędy Wojewódzkie.

16.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Fr. I/21 z dnia 23 kwietnia 1935 r.

w sprawie pożyczek na zagospodarowanie łąk.

W związku z pismem z dnia 27 marca 1935 roku L. Fr. I/21 Ministerstwo wyjaśnia, iż zdanie pierwsze p. 2 tego pisma należy rozumieć w ten sposób, że izby Rolnicze mają możność dostarczania pożyczkobiorcom nasion i nawozów również i przez firmy, których oferty Izby przyjęły.

W. Michalski
Naczelnik Wydziału

Otrzymują: Urzędy Wojewódzkie. Izby Rolnicze — do wiadomości z pismem z dn. 27.III. 35 r. L. Fr. I/21.

17.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Agr. XVI/2/687/35 z dnia 21 grudnia 1935 r.

w sprawie nabywania nieruchomości ziemskich przez cudzoziemców.

Z uwagi na przepisy ustawy z dnia 24 marca 1920 r., znowelizowanej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 3 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 897 — jednolity tekst ustawy ogłoszony w Dz. U. za rok 1933 Nr. 24, poz. 202), według których decyzje w sprawach nabycia nieruchomości ziemskich przez cudzoziemców wymagają porozumienia Ministra Spraw Wewnętrznych z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych, — Ministerstwo prosi, aby Urząd Wojewódzki, opinjując wnioski petentów w tego rodzaju sprawach, w każdej opinji, przesyłanej do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, wypowiadał się również z punktu widzenia agrarnego i do akt sprawy dołączał odnośną opinję Wydziału Rolnictwa i Reform Rolnych w Urzędzie Wojewódzkim.

Przy zajmowaniu stanowiska w powyższych sprawach z punktu widzenia agrarnego Urząd Wojewódzki winien kierować się następującemi wytycznemi:

1) w pierwszym rzędzie wymaga zbadania okoliczność, czy projektowane nabycie nieruchomości ziemskiej przez cudzoziemca odpowiada obowiązującym przepisom prawnym o obrocie ziemią oraz ogólnie obowiązującym zasadom agrarnym.

Przytem, gdy chodzi o nieruchomości ziemskie, położone na obszarze stosowania ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1), t. j. na całym obszarze Państwa oprócz górnośląskiej części województwa śląskiego — należy przestrzegać postanowienia art. 52 cz. 1 tej ustawy, według którego cudzoziemcy nie mogą nabywać gospodarstw rolnych i ogrodniczo-warzywniczych, powstałych z parcelacji nieruchomości ziemskich w trybie tejże ustawy; dotyczy to parcelacji majątków zarówno państwowych, jak i prywatnych.

Również należy przestrzegać postanowienia prawa z dnia 11.VI. 1891 r. o sposobie sprzedawania, wydzierżawiania lub oddawania w zastaw osad i gruntów włościańskich w gubernjach Królestwa Kongresowego (art. art. 3, 4 i 13 — zb. pr. i r. r. ros. z 1891 r. Nr. 76, poz. 821), w myśl którego prawo nabywania gruntów, podlegających ograniczeniom tych przepisów (t. zw. gruntów włościańskich — ukazowych na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego i białostockiego bez powiatów wschodnich), posiadają wyłącznie obywatele polscy.

2) Jeśliby aljenacja nie była nawet sprzeczna z obowiązującemi przepisami i zasadami agrarnemi, to należy jeszcze wziąć pod uwagę względy ogólno-państwowe.

Zwłaszcza wychodząc z założenia, że w świetle intencji omawianej ustawy z dnia 24 marca 1920 r. nie powinna mieć miejsca tranzakcja ze szkodą dla dobra publicznego, — należy

rozważyć, czy nie godzi ona w zasadnicze postulaty z zakresu nietylko polityki agrarnej, lecz i ogólno-państwowej (np. czy tranzakcja nie jest objawem specjalnej i planowej akcji na danym terenie, czy nie spowoduje szkodliwej koncentracji pewnej kategorji cudzoziemców lub czy nie ma na celu wykorzystania przymusowego położenia — zwłaszcza, gdy nabywca nie jest hipotecznym wierzycielem w stosunku do objektu nabywanego z licytacji).

3) Gdy w razie wypełnienia specjalnych warunków tranzakcja nie nasuwałaby żadnych zastrzeżeń, to ta okoliczność winna być wyraźnie zaznaczona w opinji, w myśl bowiem postanowienia art. 2 powołanej ustawy z dnia 24 marca 1920 r. dokonanie tranzakcji może być uzależnione w zezwoleniu Ministra Spraw Wewnętrznych od wypełnienia postawionych warunków (np. od nabycia nieruchomości z licytacji za ściśle określoną cenę, wyższą od zaofiarowanej).

Aczkolwiek decyzje w sprawach nabycia przez cudzoziemców nieruchomości ziemskich, położonych w pasie granicznym, nie wymagają według obowiązujących przepisów (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23-go grudnia 1927 r. o granicach Państwa w brzmieniu rozporządzeń z dnia 16 marca 1928 r. i z dnia 3 grudnia 1932 r. — Dz. U. Nr. 109, poz. 894) uprzedniego porozumienia Ministra Spraw Wewnętrznych z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych — to jednak w tego rodzaju sprawach Urząd Wojewódzki — zgodnie z dotychczasową w tej dziedzinie praktyką — winien również zajmować stanowisko z punktu widzenia agrarnego, analogicznie jak przy opinjowaniu w sprawach nabycia przez cudzoziemców nieruchomości ziemskich na pozostałym obszarze Państwa (w myśl wytycznych w pp. 1, 2 i 3 tego zarządzenia). Powyższe jest uzasadnione tem, że władze agrarne, nadające ogólny kierunek przebudowie ustroju rolnego i sprawujące stały nadzór nad obrotem ziemią na całym obszarze Państwa, winny być też zainteresowane w zmianach własności ziemskiej w pasie granicznym oraz winny być dokładnie poinformowane o faktycznym stanie posiadania i w tej części terytorjum państwowego.

Jednocześnie odwołuje się niniejszem zarządzenie Ministerstwa Reform Rolnych z dnia 10 sierpnia 1929 r. Nr. 2581/Og. w sprawie nadsyłania przez Okręgowe Urzędy Ziemskie szczegółowych sprawozdań o uzgodnieniu z władzami administracji ogólnej wniosków, dotyczących nabycia przez cudzoziemców nieruchomości w pasie granicznym.

Dyrektor Departamentu
(—) *L. Krawulski*

Otrzymują wszystkie Urzędy Wojewódzkie.

18.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Sc R. 0/41/36 z dnia 3 lutego 1936 r.

w sprawie wyznaczania scalonych kolonij na gruntach nieuprawnych.

Przy opracowywaniu projektów scalenia zachodzą przypadki wydzielania zasadniczych działek ornych w gruntach, które przed scaleniem nie były ornemi i nadawałyby się do uprawy polowej dopiero po dokonaniu znacznych nakładów. Postępując w ten sposób, organy przeprowadzające scalenie nie biorą pod uwagę, że uczestnicy po objęciu w posiadanie takich działek, mogą być niekiedy pozbawieni na dłuższy okres czasu możności uprawiania zbóż i okopowych (żyto, ziemniaki), stanowiących najważniejszą podstawę utrzymania.

Ministerstwo prosi przeto Urząd Wojewódzki o pouczenie wykonawców projektów scalenia oraz komisarzy ziemskich, aby pilnie przestrzegali zasady, że każde gospodarstwo w chwili obejmowania go w posiadanie po scaleniu winno zawierać grunty, nadające się bezpośrednio pod pług i zasiew. Niedopuszczalne jest więc np. zaprojektowanie uczestnikowi scalenia, jako zasadniczej działki ornej, kawałka lasu, z którego drzewostan zostanie zdjęty przez poprzedniego właściciela dopiero w parę lat później, chyba, że nowy posiadacz wyrazi na to zgodę na piśmie. To samo dotyczy gruntów z niewykarczowanemi pniami, pokrytych kępami lub wyraźnie podmokłych i z tego powodu nienadających się bezpośrednio pod pług i zasiew. Wyjątek mogą stanowić działki orne dodatkowe, niemające decydującego znaczenia dla całości gospodarstwa, których wylesienie, wykarczowanie względnie osuszenie może być odsunięte na czas późniejszy z tem, że termin prekluzyjny i sposób wykonania tych czynności winien być ustalony w protokóle warunków objęcia w posiadanie scalonych działek (wzór druku Nr. 49 z 1935 r.).

W wyjątkowych wypadkach, gdy bez wydzielenia pewnej liczby samodzielnych gospodarstw na gruntach niebędących w uprawie polowej nie można racjonalnie rozwiązać całości projektu scalenia, co winno być stwierdzone już przy opracowywaniu wytycznych projektu, należy grunty takie doprowadzić do stanu umożliwiającego uprawę zbóż i okopowych. Najbardziej wskazanem byłoby wykonanie tego wspólnemi siłami uczestników (w drodze szarwarku).

Nie należy też wydzielać kolonij całkowicie w gruntach słabych, mało przydatnych do uprawy polowej, a zwłaszcza ta-

kich, na których urodzaj ziemniaków jest niepewny, gdyż nadwyżka obszarowa nie uczyni takiego gospodarstwa żywotnem.

(—) *L. Krawulski*
Dyrektor Departamentu.

Otrzymują wszystkie Urzędy Wojewódzkie oprócz Pomorskiego, Śląskiego i Poznańskiego.

POZA WYŻEJ WYMIENIONEMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE USTAWY I ROZPORZĄDZENIA:

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 20 stycznia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu o przemiale pszenicy i żyta (Dz. U. R. P. z 30.I.36 r. Nr. 6 poz. 63).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 31 stycznia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 czerwca 1933 r. o ustaleniu cen sprzedażnych spirytusu na cele niekonsumcyjne (Dz. U. R. P. z 15.II.36 r. Nr. 11 poz. 110).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 lutego 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o podziale zarezerwowanej części wewnętrznego kontyngentu cukru okresu kampanijnego 1936/37 w ilości 90.000 q cukru białego (Dz. U. R. P. z 29.II.36 r. Nr. 15 poz. 144).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o obniżeniu ceł wywozowych na niektóre artykuły gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa (Dz. U. R. P. z 3.III.36 r. Nr. 16 poz. 149).

WARSZAWSKIE ZAKŁADY GRAFICZNE, WILCZA 60, TEL. 8.93-47.